

Wyrok z dnia 19 maja 2011 r.

I UK 403/10

1. Sąd rozpoznający sprawę o zwrot nienależnie opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne pracowników skierowanych przed 1 maja 2004 r. do pracy na terenie Niemiec przez polskiego pracodawcę, jest związany poświadczeniem przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokumentów o stosowaniu wobec tych osób polskich przepisów prawnych w określonym nimi czasie, mającym charakter decyzji deklaratoryjnej w myśl umowy między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Federalną Niemiec o ubezpieczeniu społecznym pracowników wysłanych przejściowo na obszar drugiego Państwa, podpisanej w Warszawie dnia 25 kwietnia 1973 r. (Dz.U. z 1974 r. Nr 42, poz. 250 ze zm.).

2. Obowiązek wypłacenia odsetek od nienależnie opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne nie może powstać wcześniej niż od daty złożenia przez płatnika wniosku o ich zwrot, chociażby Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaniechał wystosowania zawiadomienia o ich kwocie (art. 24 ust. 6e ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.).

Przewodniczący SSN Teresa Flemming-Kulesza (przewodniczący), Sędziowie SN: Małgorzata Gersdorf, Jolanta Strusińska-Żukowska (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 maja 2011 r. sprawy z odwołania Eugeniusza P. - prowadzącego P.G.E. w T. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w R. o zwrot składek, na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 maja 2010 r. [...]

1) o d d a l i ł skargę kasacyjną;

2) zasądził od odwołującego się na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w R. kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 14 sierpnia 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w R. odmówił płatnikowi Eugeniuszowi P., prowadzącemu P.G.E. w T., zwrotu składek zapłaconych przez niego na ubezpieczenia społeczne jego pracowników.

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2009 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy w Katowicach zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał organ ubezpieczeń społecznych do zwrotu płatnikowi składek w wysokości: 1) 3.193, 06 zł z odsetkami od 16 lutego 2003 r. do dnia zapłaty, 2) 33.299, 09 zł z odsetkami od 16 marca 2003 r. do dnia zapłaty, 3) 52.702, 13 zł z odsetkami od 16 kwietnia 2003 r. do dnia zapłaty, 4) 62.143, 81 zł z odsetkami od 16 maja 2003 r. do dnia zapłaty, 5) 61.332, 50 zł z odsetkami od 16 czerwca 2003 r. do dnia zapłaty, 6) 35.242, 08 zł z odsetkami od 16 lipca 2003 r. do dnia zapłaty, 7) 106.931, 97 zł z odsetkami od 16 sierpnia 2003 r. do dnia zapłaty, 8) 104.980, 51 zł z odsetkami od 16 września 2003 r. do dnia zapłaty, 9) 91.570, 19 zł z odsetkami od 16 października 2003 r. do dnia zapłaty, 10) 98.551, 05 zł z odsetkami od 16 listopada 2003 r. do dnia zapłaty, 11) 98.999, 91 zł z odsetkami od 16 grudnia 2003 r. do dnia zapłaty.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że odwołujący się kierował swoich pracowników do pracy na terenie Niemiec, wobec czego wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o poświadczenie dokumentów D/PL 101 i D/PL 111 o stosowaniu do tych osób polskich przepisów prawnych. Jego pierwszy wniosek dotyczący 76 osób zatrudnionych w okresie od 23 stycznia 2003 r. do 24 marca 2003 r. został załatwiony pozytywnie; ZUS poświadczył podleganie przez tych pracowników polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych. Jednakże kolejną decyzją z dnia 4 czerwca 2003 r. odmówiono Eugeniuszowi P. poświadczenia dokumentów o stosowaniu polskich przepisów prawnych do pracowników kierowanych przez niego do pracy na terenie Niemiec, poczynając od 1 kwietnia 2003 r. Prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 listopada 2005 r. [...] oddalono odwołanie płatnika od tej decyzji. W dniu 16 lipca 2008 r. odwołujący się wystąpił do ZUS o zwrot nienależnie uiszczonych składek na ubezpieczenia społeczne pracowników zatrudnionych na terenie Niemiec w okresie od 1 stycznia 2003 r. do 30 listopada 2003 r., tj. łącznie kwoty 751.763, 25 zł z odsetkami, uwzględnienia którego to wniosku organ ubezpieczeń społecznych odmówił zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją.

W ocenie Sądu Okręgowego, odmowa zwrotu składek była nieuzasadniona, bowiem prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 17 listopada 2005 r. [...] rozstrzygnięto, że wszystkie osoby zatrudnione przez odwołującego się na terenie Niemiec nie miały statusu pracownika „wysłanego” w rozumieniu art. 1 pkt 3 umowy między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Federalną Niemiec o ubezpieczeniu społecznym pracowników wysłanych przejściowo na obszar drugiego Państwa, podpisanej w Warszawie dnia 25 kwietnia 1973 r. (Dz.U. z 1974 r. Nr 42, poz. 250 ze zm.; dalej jako: „Umowa”), a zatem nie znajdował do nich zastosowania art. 4 ust. 1 Umowy, zgodnie z którym pracownicy wysłani podlegają przepisom prawnym państwa wysyłającego przez okres 24 miesięcy, poczynając od daty przybycia na obszar państwa zatrudnienia. W takiej zaś sytuacji, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 3 Umowy, obowiązek ich ubezpieczenia podlegał określeniu według przepisów prawnych tego państwa, na obszarze którego byli zatrudnieni, tj. Niemiec. Sąd pierwszej instancji wskazał, że odwołujący się zatrudniał pracowników na terenie Niemiec od początku według tych samych zasad, wobec czego uznać należy, iż również osoby kierowane do pracy w pierwszym kwartale 2003 r. nie miały statusu pracowników „wysłanych”, na co nie ma żadnego wpływu potwierdzenie przez ZUS, że podlegali w tym okresie polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych. Według Sądu Okręgowego, w świetle art. 24 ust. 6a oraz art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.; dalej jako: „ustawa systemowa”) składki uiszczone przez Eugeniusza P. za cały sporny okres miały więc charakter nienależnie opłaconych, a tym samym podlegały zwrotowi wraz z odsetkami.

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach wyrokiem z dnia 27 maja 2010 r., uwzględniając częściowo apelację ZUS, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że zobowiązał organ ubezpieczeń społecznych do zwrotu Eugeniuszowi P. kwoty 659.752, 02 zł tytułem zapłaconych przez niego składek na ubezpieczenia społeczne pracowników za okres od 1 kwietnia 2003 r. do 30 listopada 2003 r. wraz z odsetkami w wysokości równej odsetkom za zwłokę pobieranym od zaległości podatkowych od dnia 16 lipca 2008 r. do dnia zapłaty, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie, tj. odnośnie do zwrotu składek uiszczonych za I kwartał 2003 r. i odsetek za okres poprzedzający dzień 16 lipca 2008 r.

Sąd odwoławczy wskazał, że prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 17 listopada 2005 r. [...] zostało rozstrzygnięte, że osoby kierowane przez od-

wołującego się do pracy na terenie Niemiec, poczynając od 1 kwietnia 2003 r., nie miały statusu pracowników wysłanych w rozumieniu Umowy, wobec czego nie podlegały polskim przepisom ubezpieczeniowym. Wbrew pogładowi Sądu pierwszej instancji, z tego orzeczenia nie można jednak wyprowadzić wniosku, że również w okresie wcześniejszym do pracowników Eugeniusza P., wykonujących pracę w Niemczech, nie miały zastosowania polskie przepisy prawne. Według Sądu drugiej instancji, Sąd Okręgowy niesłusznie zbagatelizował okoliczność, że za I kwartał 2003 r. organ ubezpieczeń społecznych potwierdził złożone przez odwołującego się zaświadczenia o stosowaniu do jego pracowników polskich przepisów prawnych. W takiej bowiem sytuacji brak było podstaw do przyjęcia, że również w tym okresie pracownicy wykonujący pracę za granicą nie podlegali ochronie ubezpieczeniowej wynikającej z ustawy systemowej. W tym zakresie Sąd Apelacyjny uwzględnił więc apelację ZUS, pomniejszając kwotę nienależnie opłaconych składek o uiszczone w I kwartale 2003 r., tj. łącznie o kwotę 89.194,28 zł.

Za trafne Sąd odwoławczy uznał też zarzuty organu ubezpieczeń społecznych odnoszące się do daty początkowej odsetek od nienależnie opłaconych składek. Sąd ten wskazał, że zgodnie z art. 24 ust. 6e ustawy systemowej, jeżeli nienależnie opłacone składki nie zostaną zwrócone w terminie określonym w ust. 6d tego artykułu (tj. 30 dni od dnia wpływu wniosku o zwrot składek, który można złożyć po stwierdzeniu, że składki opłacone zostały nienależnie - ust. 6c), podlegają oprocentowaniu w wysokości równej odsetkom za zwłokę pobieranym od zaległości podatkowych, od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 6c. W świetle tych przepisów, decydujące znaczenia dla daty, od której należne są odsetki, ma data złożenia przez płatnika wniosku o zwrot nienależnie opłaconych składek. Skoro zaś odwołujący się taki wniosek złożył 16 lipca 2008 r., to odsetki należne są dopiero właśnie od tej daty.

Odwołujący się wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego, skarżąc go w części oddalającej jego odwołanie od decyzji ZUS z 14 sierpnia 2008 r. zarówno w zakresie odnoszącym się do zwrotu nienależnie opłaconych składek za I kwartał 2003 r., jak i dotyczącym daty początkowej naliczania odsetek od kwot podlegających zwrotowi.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 6 ustawy systemowej w związku z art. 4 Umowy, a także przez błędną wykładnię art. 24 ust. 6b w związku z art. 24 ust. 6c, 6d i 6e ustawy systemowej, wnosząc o uchylenie i zmianę tego orzeczenia w

części przez zasądzenie od ZUS na rzecz skarżącego kwoty 89.194, 28 zł tytułem nienależnie opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne pracowników za okres od 1 stycznia 2003 r. do 31 marca 2003 r. wraz z odsetkami za okres od 17 listopada 2005 r. do dnia zapłaty oraz odsetek od kwoty 659.752, 02 zł, stanowiącej nienależnie opłacone składki za okres od 1 kwietnia 2003 r. do 30 listopada 2003 r., naliczonych od 17 listopada 2005 r. do 15 lipca 2008 r., a także kosztów postępowania kasacyjnego.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej podniesiono, między innymi, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Stosownie do art. 8 ust. 14 ustawy systemowej, na równi z zatrudnieniem na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej uważa się zatrudnienie obywateli polskich za granicą, między innymi, w polskich instytucjach lub przedsiębiorstwach, chyba że umowy międzynarodowe stanowią inaczej. W myśl art. 3 Umowy, obowiązek ubezpieczenia określa się według przepisów prawa tej strony, na obszarze której pracownik jest zatrudniony. Odstępstwo od tej zasady dotyczy wyłącznie tzw. pracownika wysłanego, którym jest pracownik przejściowo wysłany przez swego pracodawcę na obszar drugiej z umawiających się stron i wynagradzany przez tego pracodawcę. W okresie od 1 stycznia 2003 r. do 30 listopada 2003 r. skarżący zatrudniał pracowników na czas określony wykonania pewnej pracy na terytorium Niemiec. Zatrudnienie to nie pozostawało jednak w związku z delegacją tych pracowników z Polski, czyli z „wysłaniem” ich do pracy na terytorium Niemiec, rozumianym jako udanie się przez pracownika na polecenie krajowego pracodawcy do pracy na terytorium innego państwa w ramach istniejącego w państwie wysyłającym stosunku pracy. Po wykonaniu pracy na terytorium Niemiec i po powrocie do Polski, pracownicy nie kontynuowali bowiem zatrudnienia u skarżącego w kraju, w szczególności dlatego, że nie prowadził on w Polsce żadnej działalności i nie zatrudniał w kraju żadnych pracowników. W takiej sytuacji pracownicy skarżącego w całym spornym okresie podlegali ubezpieczeniom społecznym w Niemczech, a nie w Polsce, co potwierdził Sąd Apelacyjny w Katowicach prawomocnym wyrokiem z 17 listopada 2005 r. [...]. W ocenie skarżącego, skoro zasady zatrudniania pracowników w I kwartale 2003 r. były identyczne do tych, które obowiązywały w okresie późniejszym, to brak jest podstaw do stwierdzenia, że składki za I kwartał 2003 r. nie zostały opłacone nienależnie tylko dlatego, że ZUS poświadczył podleganie w tym okresie przez pracowników ubezpie-

czeniu społecznym na podstawie przepisów prawnych obowiązujących w Polsce. Obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym aktualizuje się bowiem wyłącznie z mocy odpowiednich przepisów prawa, a czynność organu ubezpieczeń społecznych polegająca na wydaniu poświadczenia nie ma charakteru konstytutywnego.

Odnosnie do rozstrzygnięcia w przedmiocie daty początkowej odsetek od nienależnie opłaconych składek, skarżący podniósł, że zgodnie z art. 24 ust. 6b ustawy systemowej, ZUS zawiadamia płatnika składek o kwocie nienależnie opłaconych składek, które mogą być zwrócone. Zwrot składek, stosownie do art. 24 ust. 6d ustawy, powinien nastąpić w terminie 30 dni od dnia wpływu wniosku płatnika o ich zwrot. Niewątpliwie zatem zawiadomienie ZUS o kwocie nienależnie opłaconych składek uprzedza złożenie przez płatnika wniosku o ich zwrot. W niniejszej sprawie istotne jest to, że organ ubezpieczeń społecznych w ogóle nie zawiadomił skarżącego o kwocie nienależnie opłaconych składek, choć wiedzę o braku podstaw do opłacania przez skarżącego składek na ubezpieczenia społeczne jego pracowników pozyskał najdalej 17 listopada 2005 r., w którym to dniu Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie [...] wydał wyrok potwierdzający niepodleganie przez pracowników Eugeniusza P. polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych. Dopiero wniosek skarżącego złożony w dniu 14 lipca 2008 r. przerwał milczenie organu rentowego w tym zakresie. Według skarżącego, nie sposób inaczej niż jako zamierzone ocenić postępowania ZUS, który przetrzymuje nienależnie opłacone przez płatnika składki przez prawie 3 lata, dysponując bez podstawy prawnej znaczącą ich kwotą, a skutkami takiego postępowania nie można obciążać płatnika.

ZUS w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Charakter prawny zaświadczenia dotyczącego ustawodawstwa właściwego wydawanego na podstawie art. 11 rozporządzenia Rady Nr 574/72 z 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność gospodarczą i członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. UE.L. 72. 74. 1, Dz.U. UE - sp. 05 - 1 - 83 ze zm.), pełniące rolę analogiczną do wydawanego na podstawie Umowy między Polską a Niemcami z 25 kwietnia

1973 r. poświadczenia o stosowaniu polskich przepisów prawnych przy zatrudnianiu pracowników na terenie Niemiec, był przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 18 marca 2010 r., II UZP 2/10 (OSNP 2010 nr 17 - 18, poz. 216). Sąd Najwyższy przyjął w niej, że zarówno wydanie poświadczenia, jak i odmowa wydania takiego poświadczenia poprzedzone być musi każdorazowo oceną ZUS, czy mając na względzie obowiązujące przepisy, pracownicy podlegają polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych. Wydanie, jak również odmowa wydania takiego zaświadczenia stanowią zatem rozstrzygnięcie tego organu, odpowiednio co do objęcia, względnie odmowy objęcia pracownika polskim systemem ubezpieczeń społecznych. Inaczej rzecz ujmując, w takiej sytuacji ZUS wypowiada się władczo co do objęcia danych osób polskim systemem ubezpieczeń społecznych. Tego rodzaju zaświadczenie nie jest zatem „zwykłym” zaświadczeniem, a decyzją deklaratywną, do wydania której podstawę prawną stanowi art. 83 ust. 1 pkt 2 ustawy systemowej, zgodnie z którym Zakład wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności przebiegu ubezpieczeń społecznych.

W orzecznictwie przyjmuje się zaś, że sądy są związane ostateczną decyzją administracyjną o charakterze konstytutywnym oraz decyzją deklaratoryjną, wydaną w sprawie administracyjnej w znaczeniu materialnym, czyli sprawie wynikającej ze stosunków z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych. Związanie sądu decyzjami deklarującymi podleganie (niepodleganie) ubezpieczeniom społecznym potwierdził Sąd Najwyższy w wyrokach: z 10 czerwca 2008 r., I UK 376/07 (OSNP 2009 nr 21 - 22, poz. 295) oraz z 29 stycznia 2008 r., I UK 173/07 (OSNP 2009 nr 5 - 6, poz. 78).

Dla rozpoznawanej sprawy przytoczone powyżej poglądy mają takie znaczenie, że dopóki w obrocie prawnym funkcjonuje będące ostateczną decyzją ZUS poświadczenie o stosowaniu polskich przepisów prawnych do pracowników zatrudnionych przez odwołującego się na terenie Niemiec w I kwartale 2003 r., dopóty sąd rozpoznający sprawę odnoszącą się do zwrotu składek opłaconych w Polsce na to ubezpieczenie, jest związany tą decyzją, co oznacza, że nie może kontrolować jej prawidłowości. Inaczej rzecz ujmując, niezależnie od tego, czy pracownicy odwołującego się mieli w tym okresie status pracowników „wysłanych” w rozumieniu Umowy, czy też taka kwalifikacja ich statusu była błędna, bez uchylenia, zmiany bądź unieważnienia decyzji o podleganiu przez nich polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych nie jest możliwe stwierdzenie, że składki na ubezpieczenie społeczne tych osób zostały opłacone nienależnie. Na taką ocenę nie ma przy tym żadnego wpływu

prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego z 17 listopada 2005 r., skoro moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu (art. 365 k.p.c.) obejmuje tylko to, co wynika z jego sentencji, którą w tym orzeczeniu potwierdzono niepodleganie przez pracowników skarżącego polskim przepisom prawnym w innym okresie (po 1 kwietnia 2003 r.) niż w spornym w niniejszej sprawie I kwartale 2003 r. Wobec tego stanowisko Sądu Apelacyjnego, że poświadczenie przez ZUS podlegania pracowników odwołującego się polskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych w I kwartale 2003 r. wyklucza przyjęcie, że w tym okresie pracownicy nie podlegali polskim przepisom prawnym, jest trafne. Pogląd ten dodatkowo wzmacnia spostrzeżenie, że przy funkcjonującym w obrocie prawnym poświadczeniu ZUS o stosowaniu polskich przepisów do pracowników skarżącego w I kwartale 2003 r. (znanym także niemieckiej instytucji ubezpieczeniowej), uwzględnienie wniosku o zwrot składek opłaconych za ten okres, mogłoby doprowadzić do takiej sytuacji, w której składki nie byłyby uiszczone ani w Polsce, ani w Niemczech, pomimo bezspornego podlegania w tym okresie przez pracowników skarżącego ubezpieczeniom społecznym.

Biorąc pod uwagę stanowisko ZUS odmawiające poświadczenia podlegania polskim przepisom prawnym w późniejszym okresie, skarżący powinien zatem najpierw doprowadzić do wyeliminowania z obrotu prawnego spornej decyzji dotyczącej podlegania ubezpieczeniom społecznym w Polsce w I kwartale 2003 r. (czy to wniosku o ponowne ustalenie, czy też o stwierdzenie nieważności tej decyzji, jeśli warunki zostały spełnione), a dopiero po pozytywnym dla niego rozstrzygnięciu tej kwestii, wnioskować o zwrot opłaconych składek. Odwrotna kolejność nie może bowiem doprowadzić do pożądanego przez skarżącego skutku.

Odnosnie do daty początkowej, od której należne są skarżącemu odsetki od tych składek, których nienależne opłacenie zostało potwierdzone, Sąd Najwyższy podziela pogląd Sądu Apelacyjnego, że należą się one dopiero od daty złożenia wniosku o ich zwrot. Wynika to wprost z art. 24 ust. 6c, 6d i 6e ustawy systemowej, zgodnie z którymi ZUS nie ma obowiązku zwrotu nienależnie opłaconych składek, dopóki płatnik nie złoży wniosku o taki zwrot, przy czym podlegają one zwrotowi w terminie 30 dni od wpływu wniosku i dopiero wówczas, gdy nie zostaną zwrócone w terminie, podlegają oprocentowaniu w wysokości równej odsetkom za zwłokę pobieranym od zaległości podatkowej, ale nie wcześniej niż od dnia złożenia wniosku o ich zwrot. Przepisy nie łączą zatem obowiązku wypłaty odsetek ani z datą powzięcia przez organ ubezpieczeń społecznych wiedzy co do nienależnego charakteru opła-

conych składek, ani z brakiem zawiadomienia płatnika o ich kwocie, co jest oczywistą konsekwencją tego, że nienależnie opłacone składki podlegają zaliczeniu przez ZUS z urzędu na poczet zaległych lub bieżących składek, a w razie ich braku - na poczet przyszłych składek, a zwrotowi tylko na wniosek płatnika (art. 24 ust. 6a ustawy systemowej). Brak zawiadomienia płatnika o kwocie nienależnie opłaconych składek, o którym mowa w art. 24 ust. 6b ustawy systemowej, umożliwia wyłącznie złożenie wniosku o ich zwrot w dowolnym terminie po stwierdzeniu przez płatnika, że zostały nienależnie opłacone, bez ograniczenia przewidzianego przepisem art. 24 ust. 6c ustawy systemowej (nie później niż w ciągu 7 dni od otrzymania zawiadomienia), nie ma natomiast żadnego znaczenia dla należnych odsetek, skoro obowiązek ich wypłacenia nie może powstać wcześniej niż od daty złożenia wniosku o zwrot (art. 24 ust. 6e ustawy systemowej).

Skarga kasacyjna nie ma zatem usprawiedliwionych podstaw, wobec czego należało orzec jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.).

=====